

Informace o obsahu zahraničních vojenn. odborných časopisů

Turecko, předmostí amerického imperialismu na Blízkém Východě

(Podle rumunského vojenského odborného časopisu „Cultura militara“

číslo 2 z roku 1953)

Američtí imperialisté spojení s tureckými vedoucími reakčními kruhy přeměňují Turecko na předmostí agrese proti SSSR, proti zemím lidových demokracií a proti národně osvobozenkému boji národů Blízkého Východu. K takovým vyloženě agresivním cílům dala turecká vláda k dispozici vlastní území. Turecký tisk vyzdvihuje mezinárodní význam Turecka jako „velmi důležité základny pro úder proti nepříteli“, čímž vlastně tlumočí slova Wall Streetu.

Američtí imperialisté zamýšlejí použít Turecka jako hlavní síly útočného protisovětského bloku na Blízkém a Středním Východě. Za tím účelem byl vypracován plán, podle něhož má Turecko postavit armádu o 2 milionech mužů.

Turecký tisk poukazuje na to, že Turecko zaujímá první místo co do počtu divísi pro „evropskou armádu“. Při tom píše, „... naše pravidelná armáda je větší než armáda dánská, holandská, norská, belgická a lucemburská dohromady“.

Američtí imperialisté využili již v minulosti Turecka jako odrazového můstku pro svou expanzi do území Blízkého a Středního Východu a na Balkán.

K tomu daly USA Turecku již v roce 1941 k dispozici množství vojenského materiálu, provádějící tak zálučnou politiku vzhledem ke svým spojencům, neboť v té době se všeobecně počítalo s tím, že Turecko poskytne pomoc hitlerovskému Německu. Současně s tím byla Turecku poskytnuta částka 90 milionů dolarů na rekonstrukci letišť, válečných přístavů, komunikací, železnic a jiných vojenských důležitých objektů.

V letech 1947 až 1949 bylo k tomu účelu věnováno dalších 175 milionů dolarů podle zásad známé Trumanovy doktriny. Podle „Marshallova plánu“ byla dále poskytnuta 1 miliarda dolarů.

V tomto období vydávala turecká vláda usměrněná americkými imperialisty na vojenské účely zhruba 60% národního důchodu.

Zároveň s militarizací Turecka upravují američtí imperialisté turecké přístavy na americké námořní základny a „po-

važují“ turecké námořnictvo za „součást svého námořnictva“.

Nejdříve byly přizpůsobeny přístavy Iskanderun (Alexandretta), Mersin (Icel), Amasra, Inebalu, Izmir, Istanbul, Sam-sun a j.

Na uskutečnění těchto prací dali američtí imperialisté-monopolisté k dispozici 12,5 milionů dolarů. Turecká vláda investovala do těchto prací z vlastních peněz 76 milionů tureckých lir.

Práce při úpravě přístavů řídí američtí „specialisté“. Jmenované přístavy byly dány k dispozici přímo americkému loďstvu.

V téže době jsou na území Turecka budována četná vojenská letiště, kterých bude používat americké letectvo. Američané poskytli také další částku 4 a půl milionu dolarů na úpravu letišť vybudovaných již v r. 1947 v Ankaře, v Istanbulu a v Seyhanu (Adaně). Přitom jsou ve východní a západní části Anatólie budována letiště pro těžké bombardovací letouny velké rychlosti. Turecká vláda poskytla na to ze státní pokladny 45 milionů tureckých lir.

Pro přípravu války proti Sovětskému svazu a zemím lidových demokracií zřizuje Turecko zvlášť ve východní části Anatólie podél sovětských hranic širokou síť vojenských strategických komunikací, na kterou již v období let 1948 až 1951 bylo určeno 150 milionů lir. Rovněž tyto práce jsou řízeny americkými „odborníky“.

Organisace a bojová příprava turecké armády se provádí podle směrnic americké vojenské misie.

Asi 1500 amerických „specialistů“ pracuje pro uvedené účely a zvlášť při budování vojenských strategických komunikací a jiných staveb v pásmu podél sovětských hranic. Je zajímavé sledovat, že při vydržování těchto 1500 „odborníků“, turecká vláda vydává ročně dvaapůlkrát víc, než předvídal státní rozpočet na rok 1953 pro veškeré potřeby ministerstva veřejných prací.

¹⁾ Anatólie je maloasijská část Turecka (pozn. red.).

Militarizace Turecka ještě zesílila po začlenění Turecka do útočného „Severoatlantického paktu“.

Co se týká vnitřního života v Turecku, je v něm pozorovat americký vliv více než na Blízkém Východě. Na cestách jezdí americká auta, v novinových prodejnách jsou americké časopisy, v hotelových halách zní americká angličtina a pod.

Tato vojensko-strategická expanze je doprovázena expanzí hospodářskou. Četných, v předu již vzpomenutých půjček není používáno k přebudování Turecka, nýbrž hlavně k odbytu amerických výrobků. Američtí monopolisté využívají nerostného bohatství Turecka, hlavně nafty, uhlí, mědi, cinu, manganu a j.

Americká expanze a protinárodní politika vládnoucí třídy zavinila neblahou hospodářskou situaci v Turecku. Jen v důsledku „pomoci“ podle Marshallova plánu bylo na příklad v Turecku zavřeno 412 průmyslových podniků. Celková průmyslová produkce Turecka se v posledních letech snížila o 50 až 80%. Je pochopitelné, že se úměrně s tím snížila i celková životní úroveň tureckého lidu tak, že je v některých případech katastrofální. Uvedu několik příkladů. Ceny životních potřeb stouply roku 1951 v průměru o 400 až 600% proti roku 1938. V roce 1952 byly v Turecku 2 miliony nezaměstnaných.³⁾ Jen v samém Istanbulu zahynulo v roce 1952 190 lidí z bídy a hladu.

Zvlášť velká bída je v zemědělství, kde více než 500 tisíc osob opustilo své pracoviště a hledalo práci v jiném odvětví.

„Na území Anatolie je těžko najít člověka staršího nad 40 let. Lidé umírají dříve, než dosáhnou tohoto věku,“ napsal turecký deník „Akšan“. Skoro polovina obyvatelstva trpí tuberkulózou. 50% narozených dětí umírá. V zemi je 16,6 milionů negramotných. Desetitisíce nevinných lidí je vězněno. O svobodě tisku není možno mluvit. Připravil se plán na 10 let, ale na „budování věznic“.

Čím větší je útlak pracujících v důsledku americké expanze a vykořisťování vládnoucí tureckou reakční klikou, tím víc roste odpor pracujících Turecka. Dělníci i část pracující inteligence, profesori, advokáti a j. připojují se k utlačovanému lidu a bojují po jeho boku.

Pracující lid je připraven bránit mír a znemožnit uskutečnění zločinných válečných plánů amerických imperialistů a jejich přísluhovačů v Ankaře.

Příkazy amerických imperialistů nesaňají však jen do Ankary, ale i do Athén a Bělehradu.

Při podpisu útočného paktu mezi třemi fašistickými klikami (Tureckem, Řeckem a Jugoslávií) v únoru 1953 byl v Ankaře přítomen sám americký admirál Carney, vrchní velitel vojenských sil Atlantického paktu v jižní oblasti Evropy a vyslanec USA v Bělehradě Georg Aden.

Uzavření útočného paktu fašistických klik na Balkáně má zabezpečit potravu pro děla v připravované třetí světové válce.

(Zpracoval podplukovník Jan Balaž)

³⁾ Turecko mělo v r. 1950 20 935 000 obyvatel (pozn. red.).

Obsah 1. čísla polského vojenského odborného časopisu „Myśl wojskowa“ 1954

Generál-plukovník S. Poplawski, Palebná součinnost válečného loďstva s pobřežním křídlem pozemních vojsk.

V článku jsou probrány zvláštnosti v názvu uvedené palebné součinnosti, která může být epizodická nebo i systematická.

Podplukovník A. Lauański, Charakteristické rysy organizace vedení útoku s plánovitou přípravou násilného přechodu vodní překážky.

Přechody vodních toků jsou součástí téměř každé útočné operace.

V článku jsou probrány metody násilných přechodů, druhy přeprav, roz-

místění vojsk ve východišti k útoku, faktory, na nichž závisí úspěch přechodu a boje na nepřátelském břehu, bojové sestavy vojsk a způsob určování úkolů vyšším jednotkám a útvarům.

Dále jsou rozebrány — činnost velitele před přijetím rozhodnutí a organizace součinnosti, otázky velení a spojení, řízení přepravy vojsk a regulace pohybu, použití dělostřelectva, tanků, protitankových prostředků, ženijního vojska, letectva, zadýmování, organizace průzkumu, protitankové a protiletectkové obrany, maskování a přímé obrany přeprav.

V poslední části je v článku popsán průběh plánovitěho násilného přechodu a dynamika boje na nepřátelském břehu.

Major A. Karpiński a major Č. Plecha, Některé otázky organizace bojového zabezpečení za útoku.

V úvodu se poukazuje na to, že formy bojového zajištění boje se rozvíjejí a zdokonalují s rozvojem techniky a s vytvářením nových způsobů vedení boje. Potom autoři rozebírají zvláštnosti organizace jednotlivých článků bojového zabezpečení vojsk v útočném boji.

V části věnované průzkumu rozebírají autoři organizaci pozorování, činnost průzkumných skupin, činnost jednotek provádějících výpady a léčky, vedení průzkumu bojem a průzkumu druhů vojsk.

Potom je popsán způsob organizace bojového zajištění vojsk, protitankové a protiletectvé obrany, protichemické ochrany a zajištění křidel a styků.

Kapitán W. Keller, O protiletectvé obraně v obranném boji.

Nejprve autor zdůrazňuje velký význam protiletectvé obrany v soudobých podmínkách, její úkoly a základní prvky. Pak se zabývá úkoly a způsoby činnosti hlásné služby.

V další části rozbírá prostředky protiletectvé obrany a způsoby stíhacího letectva, protiletadlového dělostřelectva, velkorážních kulometů DSK, automatických a ručních zbraní jednotek pěchoty a raketometů.

Pak ukazuje způsoby maskování, ženižního zabezpečení, protichemické a »protinapalmové« obrany a také zdravotnického a veterinárního zabezpečení v systému protiletectvé obrany.

Nakonec se zabývá otázkami součinnosti jednotlivých prostředků protiletectvé obrany jak mezi sebou, tak s chráněnými vojsky.

Kapitán J. Gogol, Ženižní zabezpečení obrany v hornatém a zalesněném terénu.

V úvodní části ukazuje autor, jaký má hornatý a zalesněný terén všeobecně vliv na ženižní zabezpečení obrany.

Potom probírá zvláštnosti ženižního vybudování obrany v jednotlivých obranných postaveních, příčkách, vybudování palebných postavení, úkrytů pro živou sílu a techniku, velitelských stanovišť a pozorovatelů.

V další části jsou uvedeny zvláštnosti budování zátarasů, zřizování a ničení cest v hornatém a zalesněném terénu.

Potom se autor zabývá zvláštnostmi organizace a vedení ženižního průzkumu a otázkami ženižního zabezpečení protivysádkové a protipožární obrany.

V poslední části jsou vyloženy zvláštnosti ženižního zabezpečení obranného boje.

Plukovník O. Weiss, Úvahy o povinnostech velitele a náčelníka štábu při řízení činnosti náčelníka spojení.

Na příkladu organizace a přípravy útočného boje ukazuje autor, v čem konkrétně spočívá řízení práce náčelníka spojení velitelem a náčelníkem štábu.

Autor dále hovoří o účasti náčelníka spojení při velitelském průzkumu a ukazuje, kdy a jakým způsobem dává náčelník štábu náčelníkovi spojení pokyny pro organizaci spojení a jaké otázky mají být obsaženy v těchto pokynech.

V závěru rozebírá otázku účasti náčelníka spojení při organizaci součinnosti, prováděné vševojskovým velitelem.

Podplukovník S. Rajewski, Suvorov — velký strateg a nepřemohitelný taktik.

Článek hodnotí vojenské umění slavného ruského vojevůdce z druhé poloviny 18. století.

V rubrice o cizích armádách je zajímavá recenze americké knihy »Atomové zbraně v pozemním boji« (Atomic Weapons in Land Combat) zpracovaná podplukovníkem J. Sokolowskim.

V první části jsou uvedeny názory autorů citované knihy na využití atomových zbraní v útočném boji. Jsou to zejména:

- otázky vlivu atomových zbraní na formy manévru v útočném boji,
- výběr cílů pro útok atomovými zbraněmi,
- organizační struktura jednotek vybavených atomovými zbraněmi,
- kdo má právo rozhodovat o použití atomových zbraní v útočném boji,
- příprava specialistů, kteří by mohli být poradci velitelů oprávněných rozhodovat o použití atomových zbraní,
- vliv atomových zbraní na průběh útočného boje.

V další části jsou ukázány názory autorů na použití atomových zbraní v obraně, pokud jde o úkoly atomových zbraní v obraně, způsoby jejich použití v obraně, způsoby protiatomového zabezpečení vlastních vojsk a týlů, v případě použití atomových zbraní protivníkem.

Autoři knihy vyjadřují v závěru názor, že v nedaleké budoucnosti mohou být atomovou zbraní vyzbrojena vojska do

divise včetně; v souvislosti s tím nakonec autoři uvažují o otázkách, které bude třeba řešit v rámci pěší divise.

V rubrice »Diskuse a polemika« je článek »O formách a metodách

přípravy důstojníků« — navažující na stať podplukovníka W. Wydry »O druzích, účelu, obsahu a organizaci válečných her«, otiskem v Mysli wojskowej, číslo 6/1953.

Obsah 1. čísla bulharského vojenského odborného časopisu »Vojenna mysl« 1954

Plukovník Jelazar D., Velitel — jednonáčelník i v politické výchovné práci.

Plukovník Dobrav Chr., Základní otázky plánování soudobé útočné operace.

Podplukovník Batalski G., Použití druhého sledu armádního sboru za útoku.

Major Apostolov K., Organizace velení v pěší divisi za pronásledování.

Major Krystev Chr., Ochrana rychlé skupiny protiletadlovým dělostřelctvem.

Plukovník Pejčev Chr., Organizace součinnosti mezi bitevní leteckou divisi a armádním sborem v útočném boji.

Plukovník Kirov G., Organizace spojení v pěší divisi při násilném přechodu řeky.

Plukovník Veržchovskij D., Historický vývoj prostředků a způsobů protitankové obrany.

Obsah 1. čísla maďarského vojenského odborného časopisu »Katonai figyelő« 1954

Plukovník Solt Lajos, Některé otázky poměru vojny a hospodářství.

Podplukovník Gráber György, Některé základní otázky pro přeskupení a vystřídání vojsk.

Podplukovník Zentai Gyula, Organizace protiútoku v obranné operaci.

Generál-major Berceli Béla, Zabezpečení spojení v útočném boji.

Podplukovník Szöllös Sándor, Práce štábu ženijního náčelníka armády v moderní obranné operaci (současné).

Obsah 1. čísla rumunského vojenského odborného časopisu »Cultura militara« 1954

Úvodník, Sovětská armáda — zástita miru a bezpečnosti národů.

Války epochy imperialismu a proletářských revolucí.

J. Manda a M. Vetu, Porážka německo-fašistických vojsk pod Leningradem v lednu až únoru 1944.

J. Din, Rozvinutí rumunského vojenského umění ve 14., 15. a 16. století.

P. Popescu, Pochod Petra Raresa v Ardeal.

P. Popescu, Některé otázky využití tanků v pěší divisi armády USA.

P. Popescu, Organizace zajištění amerických vojsk v obraně.

Obsah 1. čísla rumunského vojenského odborného časopisu »Problème de Arta militara« 1954

Major Grosu Pavel a st. poručík Moșanu Georghe, Přeskupení vojsk armády s jejich převozem po železnici.

Podplukovník Joan Leonida a major Manole Mihal, Protiútok v obranné operaci armády.

Major Popescu Georgie, Součinnost letectva a pozemních vojsk v operaci a v boji.

Major Popescu Georgie, Blatenská operace.

Podplukovník Spirae Nicolae, Některé otázky souvisící s obranou na široké frontě podle názorů titovských teoretiků.